

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 157/2019-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť mesta Moldava nad Bodvou, Školská 2, Moldava nad Bodvou, IČO 00324451, a primátora mesta Moldava nad Bodvou, Školská 2, Moldava nad Bodvou, zastúpených JUDr. Alenou Zadákovou, Kováčska 32, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 53/2016 z 12. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť mesta Moldava nad Bodvou a primátora mesta Moldava nad Bodvou o d m i e t a .

Odôvodnenie :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2018 doručená ústavná sťažnosť mesta Moldava nad Bodvou, Školská 2, Moldava nad Bodvou, IČO 00324451 (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), a primátora mesta Moldava nad Bodvou, Školská 2, Moldava nad Bodvou (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“ alebo „primátor mesta“ a spolu so sťažovateľom v 1. rade ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 53/2016 z 12. júla 2018 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že Krajská prokuratúra v Košiciach (ďalej aj „krajská prokuratúra“ alebo „žalobkyňa“) sa žalobou zo 4. decembra 2015 domáhala proti žalovanému označenému ako „*Mesto Moldava nad Bodvou, Primátor mesta, JUDr. Ing. Slavomír Borovský, Školská 2, 045 52 Moldava nad Bodvou*“, na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) preskúmania zákonnosti a zrušenia opatrenia primátora mesta Moldava nad Bodvou č. 6 z 13. júla 2015, ktorým (i) odo dňa vydania tohto rozhodnutia pozastavuje až do odvolania činnosť Mestskej polície v Moldave nad Bodvou podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v platnom znení, (ii) odo dňa vydania tohto rozhodnutia nariaďuje bývalým príslušníkom Mestskej polície v Moldave nad Bodvou odovzdať zbrane, donucovacie prostriedky a motorové vozidlo do úschovy podľa pokynov komisie vytvorenej na tento účel, (iii) odo dňa vydania rozhodnutia nariaďuje zamestnancom dohliadať na verejný poriadok v meste Moldava nad Bodvou ako členom občianskych hliadok vykonávajúcich činnosť v súlade so zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a zákonom č. 300/2005 Z. z. Trestný

zákon v znení neskorších predpisov (ďalej aj „rozhodnutie primátora“, v citáciách aj „opatrenie primátora“).

3. Krajský súd rozsudkom č. k. 6 S 146/2015-49 zo 14. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodol tak, že žalobu podanú proti žalovanému označenému ako „*Primátor mesta Moldava nad Bodvou, Školská 2, Moldava nad Bodvou*“, v celom rozsahu zamietol.

4. Proti označenému rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že rozsudok krajského súdu zmenil spôsobom, že „*rozhodnutie žalovaného [primátora mesta Moldava nad Bodvou, pozn.] č. 6 zo dňa 13. júla 2015 podľa § 250j ods. 3 OSP veta druhá zrušuje a konanie zastavuje.*“.

5. Sťažovateľ v 1. rade vo svojej sťažostnej argumentácii namieta skutočnosť, že to bol práve on, kto bol v žalobe žalobkyňou označený ako žalovaný, avšak „*z dôvodu svojvoľného konania zo strany konajúcich súdov, ktoré predstavovalo svojvoľné nezdôvodnené označenie účastníka konania v rozpore so žalobným návrhom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa v 1. rade na spravodlivé súdne konanie, keďže mu bola odobratá možnosť byť účastníkom konania a uplatňovať procesné práva v zmysle procesného predpisu.*“.

6. Sťažovateľ v 2. rade namieta, že rozsudok najvyššieho súdu je „*zmätočný, nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený a teda spôsobilý zasiahnuť do*“ ním označených práv podľa ústavy a dohovoru, a proti rozsudku najvyššieho súdu vznáša štyri okruhy námietok.

7. Sťažovateľ v 2. rade predovšetkým tvrdí, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal so skutkovým stavom rozhodujúcim v čase vydania rozhodnutia primátora. Túto svoju argumentáciu konkretizuje tým, že „*mestská polícia mesta Moldava nad Bodvou nebola nikdy zriadená v súlade so zákonom, nakoľko ku dnešnému dňu nebolo preukázané, že by mestské zastupiteľstvo dňa 10. 10. 1991 prijalo VZN č. 2 o zriadení*

mestskej polície, nakoľko rozprava bola len o schválení štatútu mestskej polície, pričom ani tento štatút nemá úrad mesta k dispozícii.“. Sťažovateľ v 2. rade ďalej tvrdí, že „[m]estská polícia od 10. 10. 1991 fungovala len na základe Štatútu obecnej polície, bez VZN a rešpektovania zákonnej úpravy, čo NS SR v svojom rozsudku bez rozumného odôvodnenia opomenul.“. Keďže „Štatút Mestskej polície prijatý na mestskom zastupiteľstve 10. 10. 1991 bol prijatý len uznesením, nakoľko sa jednalo len o organizačný poriadok mestskej polície... a teda aj [na] zrušenie takéhoto štatútu... stačilo uznesenie mestského zastupiteľstva, je však preukázané, že sa tak udialo VZN č. 80 dodatok č. 1, ktorým sa ruší VZN č. 49 pravidlá vydávania VZN a VZN č. 2 Štatút MsP.“.

8. Sťažovateľ v 2. rade tiež namieta prekvapivosť rozsudku najvyššieho súdu, pokiaľ ide o posúdenie otázky, že *„vydané opatrenie primátora zasahuje do kompetencie mestského zastupiteľstva.“*

9. Za najzávažnejšie porušenie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a princípov spravodlivého súdneho procesu, ako aj zasiahnutie do právomoci územnej samosprávy považuje sťažovateľ v 2. rade skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku vyslovil, že *„postup mestského zastupiteľstva bol nesprávny, keď zrušenie VZN č. 2 – Štatútu mestskej polície prijal len uznesenie č. 2013/230 a nie všeobecne záväzné nariadenie a zároveň vyslovil, že mestská polícia z uvedeného dôvodu nebola zrušená a fakticky fungovala až do prijatia VZN č. 91 z 28. 10. 2015.“*, pretože takýto záver môže súd vysloviť len na základe osobitnej žaloby žalobkyne a *„nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu alebo jeho postup musí vysloviť vo výroku rozhodnutia s odkazom na zákonnú právnu úpravu...“*.

10. V závere svojej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ v 2. rade uvádza, že podľa jeho názoru rozhodnutie primátora nemá povahu konštitutívneho individuálneho právneho aktu, ako to ustálil najvyšší súd, ale má povahu *„vnútroorganizačného rozhodnutia, na ktoré sa nevzťahuje súdny prieskum v rámci správneho súdnictva.“*

11. Na základe už uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa 1/ Mesta Moldava nad Bodvou na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Sžo 53/2016 zo dňa 12. 7. 2018 porušené bolo.

II. Základné právo sťažovateľa 2/ Primátora mesta Moldava nad Bodvou na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Sžo 53/2016 zo dňa 12. 7. 2018 porušené bolo.

III. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Sžo 53/2016 zo dňa 12. 7. 2018 bolo nezákonne zasiahnuté do právomoci sťažovateľa 2/ Primátora mesta Moldava nad Bodvou vo veci územnej samosprávy.

IV. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 8 Sžo 53/2016 zo dňa 12. 7. 2018 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

V. Každému zo sťažovateľov... priznáva finančné zadostučinenie...

VI. Najvyšší súd je povinný uhradiť sťažovateľom... trovy konania...“

12. Označená vec sťažovateľov bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce bola prerokovaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Ladislav Duditš a Libor Duřa.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 127a ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy proti neústavnému alebo nezákonnému rozhodnutiu alebo inému neústavnému alebo nezákonnému zásahu do vecí územnej samosprávy, ak o jej ochrane nerozhoduje iný súd.

16. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo v § 142 ods. 2.

19. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

20. Z čl. 127 ods. 1 a čl. 127a ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

22. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m.

II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

23. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

26. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento

zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa v 1. rade na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

27. Podstatou argumentácie sťažovateľa v 1. rade je tvrdenie, podľa ktorého bol v dôsledku nesprávneho postupu všeobecných súdov vylúčený z možnosti „*byť účastníkom konania a uplatňovať procesné práva v zmysle procesného predpisu.*“. K tejto skutočnosti došlo napriek tomu, že podľa jeho názoru bol v žalobe označený ako žalovaný.

28. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa v 1. rade je potrebné predovšetkým uviesť, že štatutárnym orgánom sťažovateľa v 1. rade bol v rozhodujúcom čase práve sťažovateľ v 2. rade, s ktorým všeobecné súdy počas celého priebehu správneho súdneho konania konali, a teda sťažovateľ v 1. rade mal z tohto dôvodu vytvorenú dostatočnú predstavu o existencii konania a o jeho časovom a vecnom priebehu pred všeobecnými súdmi.

29. Napriek už uvedenému z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ v 1. rade vyčerpал v priebehu konania pred všeobecnými súdmi právne prostriedky na svoju obranu a v rámci nich signalizoval tento procesný nedostatok v postupe všeobecných súdov. Sťažovateľ v 1. rade túto argumentáciu uplatňuje až v priebehu konania pred ústavným súdom.

30. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý limituje vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom a podľa ktorého v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najneskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd nevyčerpal právne prostriedky (vrátane argumentácie s tým spojenej), ktoré mu priznáva zákon na ich ochranu, a tejto ochrany sa domáha až prostredníctvom ústavnej sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd takúto ústavnú sťažnosť odmietne ako neprípustnú [§ 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

III.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa v 2. rade na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

31. Podstata argumentácie sťažovateľa v 2. rade spočíva v námietkach týkajúcich sa

- nesprávneho ustálenia skutkového stavu veci najvyšším súdom, pretože v konaní nebolo preukázané, že „*mestské zastupiteľstvo dňa 10. 10. 1991 prijalo VZN č. 2 o zriadení mestskej polície, nakoľko rozprava bola len o schválení štatútu mestskej polície...*“, a podľa jeho názoru tento štatút bol prijatý formou uznesenia;

- prekvapivosti rozsudku najvyššieho súdu, čo sa týka posúdenia otázky prekročenia právomoci primátora mesta pri vydávaní jeho rozhodnutia č. 6 z 13. júla 2015;

- nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože najvyšší súd vyhodnotil mimo osobitného konania o správnej žalobe otázku nezákonného postupu „*mestského zastupiteľstva... keď zrušenie VZN č. 2 – Štatútu mestskej polície prijal len uznesenie č. 2013/230 a nie všeobecne záväzné nariadenie a zároveň vyslovil, že mestská polícia z uvedeného dôvodu nebola zrušená a fakticky fungovala až do prijatia VZN č. 91 z 28. 10. 2015.*“;

- nesprávneho právneho posúdenia povahy rozhodnutia primátora ako konštitutívneho individuálneho právneho aktu.

32. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ v 2. rade proti nemu uplatňuje.

33. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku s poukazom na to, že „podľa § 2 ods. 2 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii obecnú políciu zriaďuje a zrušuje obec (mesto) všeobecne záväzným nariadením, nebola zrušením štatútu mestskej polície uznesením mestského zastupiteľstva zrušená mestská polícia, nakoľko na jej zrušenie je potrebné prijatie všeobecne záväzného nariadenia mesta.“. Najvyšší súd následne konštatoval, že „mestská polícia nebola zákonným spôsobom zrušená“, a preto „primátor mesta nemohol riešiť takzvaný faktický stav, ktorý existoval po zrušení mestskej polície v rámci kompetencie v zmysle § 13 ods. 4 písm. e) zákona č. 369/1990 Zb. ...“. K rozhodnutiu primátora najvyšší súd ďalej uviedol, že «[u]vedené rozhodnutie nie je možné „skryť“ pod oprávnenie starostu rozhodovať cez ustanovenie § 13 ods. 4 písm. e) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení podľa ktorého starosta rozhoduje vo všetkých veciach správy obce (mesta), ak nie sú zákonom alebo štatútom obce vyhradené obecnému zastupiteľstvu.». Na základe už uvedeného najvyšší súd ustálil, že v okolnostiach danej veci „primátorovi mesta Moldava na Bodvou nevyplývalo rozhodovať o pozastavení činnosti mestskej polície uvedeným opatrením – rozhodnutím ani s poukazom na § 13 ods. 4 písm. e) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení.“.

34. Tieto úvahy boli východiskom pre záver najvyššieho súdu, podľa ktorého primátor mesta pri vydávaní rozhodnutia č. 6 z 13. júla 2015 prekročil svoju právomoc, v dôsledku čoho túto jeho činnosť nepovažoval za výsledok autoritatívnej správnej činnosti (nulitná činnosť), a preto pristúpil k jeho zrušeniu a zastaveniu konania.

35. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa v 2. rade, podľa ktorej v konaní nebolo preukázané, že „mestské zastupiteľstvo dňa 10. 10. 1991 prijalo VZN č. 2 o zriadení mestskej polície“, keďže podľa jeho názoru bol tento štatút prijatý formou uznesenia, ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že zo skutkového hľadiska

ustáleného v priebehu konania pred všeobecnými súdmi sa javilo medzi účastníkmi konania ako nesporné, že Mestské zastupiteľstvo mesta Moldava nad Bodvou zriadilo od 10. októbra 1991 postupom podľa § 19 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom v relevantnom čase mestskú políciu ako svoj poriadkový útvar a tiež prijalo štatút mestskej polície, a pritom k uvedenému došlo práve formou všeobecne záväzného nariadenia označovaného v odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov aj ako „VZN č. 2 štatút MsP“. Tieto skutkové závery boli zo strany všeobecných súdov ustálené práve na podklade písomnej dokumentácie, ktorá bola výsledkom normotvornej činnosti Mestského zastupiteľstva mesta Moldava nad Bodvou.

36. Z uvedeného potom možno urobiť záver, podľa ktorého za uvedenej situácie nič nenasvedčuje tomu, že by skutkové závery, z ktorých pri svojom meritórnom rozhodovaní vychádzal najvyšší súd, boli zjavne nedôvodné alebo arbitrárne.

37. Za neopodstatnenú ďalej považuje ústavný súd aj tú argumentáciu sťažovateľa v 2. rade, podľa ktorej najvyšší súd porušil zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodovania tým, že vydal prekvapivé rozhodnutie v časti posúdenia otázky, že „vydané opatrenie primátora zasahuje do kompetencie mestského zastupiteľstva.“. Sťažovateľ v 2. rade tiež tvrdí, že tento záver nie je „žiadnym spôsobom odôvodnený a je v protiklade zo zisteným skutkovým stavom v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach.“.

38. V súvislosti s predvídateľnosťou rozhodovacej činnosti súdov vo všeobecnosti možno konštatovať, že o nepredvídateľné rozhodnutie ide vtedy, ak súd rozhodne spôsobom, ktorý procesné strany nemohli s ohľadom na priebeh konania predvídať, v dôsledku čoho nemali ani možnosť sa k názoru súdu vyjadriť, a tak tento názor aj náležite ovplyvniť. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že súčasťou argumentácie krajskej prokuratúry v konaní pred krajským súdom, ako aj v odvolacom konaní pred najvyšším súdom bolo tvrdenie o tom, že označené rozhodnutie primátora zasahuje do kompetencie mestského zastupiteľstva, a na túto argumentáciu krajskej prokuratúry mal možnosť reagovať a aj reagoval sťažovateľ v 2. rade, ktorý opodstatnenosť tohto tvrdenia popieral.

39. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci preto nemôže ísť o prípad, ktorý by vyžadoval napr. predchádzajúce poučenie sťažovateľa v 2. rade zo strany najvyššieho súdu o možnom odklone od záverov krajského súdu, pretože účelom takto vymedzenej poučovacej povinnosti súdu je zaručiť, aby strana konania nebola zaskočená iným právnym posúdením veci zo strany súdu, než ktoré by vyplývalo z argumentácie účastníkov konania bez toho, aby dotknutej strane bolo umožnené tvrdiť skutočnosť významnú z hľadiska sudcovho právneho názoru a predložiť k ich preukázaniu dôkazné prostriedky. Rovnako nemožno prijať záver, že by napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo v tomto smere aj dostatočným spôsobom odôvodnené (bod 33 tohto uznesenia ústavného súdu, pozn.).

40. K námietke sťažovateľa v 2. rade o prekročení kompetencie najvyššieho súdu v súvislosti s predbežným posudzovaním uznesenia mestského zastupiteľstva č. 2013/230 mimo osobitného konania o správnej žalobe je potrebné uviesť, že argumentačná línia najvyššieho súdu v tomto smere nespočívala v samotnom prieskume zákonnosti označeného uznesenia mestského zastupiteľstva, ale v tom, že najvyšší súd vyhodnotil daný akt ako taký, prostredníctvom ktorého vzhľadom na absenciu formy nariadenia nemohlo dôjsť k ovplyvneniu, a tým aj zrušeniu všeobecne záväzného nariadenia mestského zastupiteľstva č. 2 z 10. októbra 1991, čo je *prima facie* kvalitatívne odlišná úvaha od tej, ktorú predkladá sťažovateľ v 2. rade.

41. Ústavný súd nemôže prisvedčiť ani tej námietke sťažovateľa v 2. rade, ktorou spochybňoval právne závery najvyššieho súdu týkajúce sa posúdenia charakteru rozhodnutia primátora ako konštitutívneho individuálneho právneho aktu, a nie vnútroorganizačného právneho aktu. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu tento právny záver konzistentne vyplýva ako dôsledok jeho predchádzajúcich úvah [vrátane úvah krajského súdu uvedených v jeho rozsudku (s. 15 tretí odsek, pozn.)], a preto nič nenasvedčuje tomu, že by označený názor najvyššieho súdu na danú vec bol zjavne nesprávny alebo svojvoľný a že by najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zjavne vybočil z rámca svojho uváženia. Ústavný súd považuje za potrebné ďalej uviesť, že sťažovateľ v 2. rade túto svoju argumentáciu vedie v rovine

bežnej polemiky s dôvodmi uvedenými v rozsudku najvyššieho súdu a domáha sa iba prehodnotenia jeho uváženia pri posudzovaní povahy označeného aktu primátora mesta.

42. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú racionálne, rešpektujú účel príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (účinného v čase podania odvolania žalobkyne, pozn.), nemožno ich považovať za arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým najvyšší súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4, a teda v konečnom dôsledku zastavil konanie pre nedostatok podmienky konania (neexistencia spôsobilého predmetu súdneho prieskumu), preto skutkové a právne závery najvyššieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a sú ústavne akceptovateľné. Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu predstavujú jeden z možných a ústavne akceptovateľných spôsobov právneho posúdenia zisteného skutkového stavu.

IV.

Záver

43. Vychádzajúc predovšetkým zo skutočností uvedených v časti III tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o možnej príčinnej súvislosti medzi sťažovateľmi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa sťažovateľa v 1. rade odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú a ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa sťažovateľa v 2. rade odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

44. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2019

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu